

1. תוספתא פסחים (ליברמן) ד' י"ג-י"ד

(יג) פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת, שאלו את הלל הזקן פסח מהו שידחה את השבת, אמר להם וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת, הרבה משלש מאות פסחים יש לנו בשנה ודוחין את השבת. חברו עליו כל העזרה, אמר להם תמיד קרבן צבור, ופסח קרבן צבור, מה תמיד קרבן צבור ודוחה את השבת, אף פסח קרבן צבור דוחה את השבת. (יד) דבר אחר, נאמר בתמיד מועדו ונאמ' בפסח מועדו, מה תמיד שנאמ' בו מועדו דוחה את השבת, אף פסח שני בו מועדו דוחה את השבת. ועוד קל וחומר, ומה תמיד שאין חייבין עליו כרת דוחה את השבת, פסח שחייבין עליו כרת אינו דין שידחה את השבת. ועוד מקובלני מרבתי שפסח דוחה את השבת, ולא פסח ראשון אלא פסח שני, ולא פסח צבור אלא פסח יחיד. אמרו לו מה יהא על העם שלא הביאו סכינין ופסחין למקדש, אמר להם חניחו להם, רוח הקדש עליהם, אם אין נביאין הן, בני נביאין הן. מה עשו ישראל באותה שעה, מי שפסחו טלה טמנו בצמרו, גדי קשרו בין קרניו, והביאו סכינין ופסחים למקדש, ושחטו את פסחיהן. בו ביום מינו את הלל נשיא, והיה מורה להם בהלכות פסח.

2. פסחים ס"ה ב-סו עמוד א

מתני' אלו דברים בפסח דוחין את השבת: שחיטתו, וזריקת דמו, ומיחויו קרביו, והקטרת חלבי. אבל צלייתו והדחת קרביו — אינן דוחין את השבת. הרקבתו, והבאתו מחוץ לתחום, והתיכת יבלתו — אין דוחין את השבת. רבי אליעזר אומר: דוחין. אמר רבי אליעזר: והלא דין הוא: מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה — דוחה את השבת, אלו, שהן משום שבות — לא ידחו את השבת? אמר ליה רבי יהושע: יום טוב יוכיח, שהתירו בו משום מלאכה, ואסור בו משום שבות. אמר ליה רבי אליעזר: מה זה יהושע? מה ראיה רשות למצוה? השיב רבי עקיבא, ואמר: הוצאה תוכיח, שהיא משום מצוה, והיא משום שבות, ואינה דוחה את השבת. אף אתה אל תתמה על אלו, שאף על פי שהן משום מצוה, והן משום שבות, לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר, ועליה אני דן: ומה אם שחיטה שהיא משום מלאכה — דוחה את השבת, הוצאה שהיא משום שבות — אינו דין שדוחה את השבת? אמר לו רבי עקיבא, או חלוק: מה אם הוצאה שהיא משום שבות — אינה דוחה את השבת, שחיטה שהיא משום מלאכה — אינו דין שלא תדחה את השבת? אמר לו רבי אליעזר: עקיבא, עקרת מה שכתוב בתורה: "במועדו", בין בחול בין בשבת. אמר לו: רבי, הבא לי מועד לאלו, כמועד לשחיטה. כלל אמר רבי עקיבא: כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת — אינה דוחה את השבת. שחיטה, שאי אפשר לעשותה מערב שבת — דוחה את השבת. גמי תנו רבנן: הלכה זו נתעלמה מבני בתירא. פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת, שכוהן ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: כלום יש אדם שידע אם פסח דוחה את השבת אם לאו? אמרו להם: אדם אחד יש שעלה מבבל והלל הבבלי שמו, ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון, וידע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. שלחו וקראו לו, אמרו לו: כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו? אמר להם: וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת? והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת. אמרו לו: מנין לך? אמר להם: נאמר "מועדו" בפסח, ונאמר "מועדו" בתמיד: מה "מועדו" האמור בתמיד דוחה את השבת, אף "מועדו" האמור בפסח דוחה את השבת. ועוד, קל וחומר הוא: ומה תמיד שאין ענין פסח דוחה את השבת, פסח שענינו פסח — אינו דין שדוחה את השבת. מיד הושיבוהו בראש, ומינוהו נשיא עליהם, והיה דורש כל היום כולו בהלכות הפסח. התחיל מקטרתן בדברים. אמר להן: מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם — עצלות שהייתה בכם, שלא שמעיתם שני גדולי הדור, שמעיה ואבטליון. אמרו לו: רבי, שכן ולא הביא סכין מערב שבת, מהו? אמר להן: הלכה זו שמעתי ושכחתי, אלא הנח להן לישראל, אם אין נביאים הן — בני נביאים הן. למחר, מי שפסחו טלה — תוחבו בצמרו, מי שפסחו גדי — תוחבו בין קרניו. ראה מעשה ונזכר הלכה, ואמר: כך מקובלני מפני שמעיה ואבטליון.

Pesachim 65b:10-13

MISHNA: These are the matters related to the Paschal lamb that override Shabbat, when the eve of Passover occurs on Shabbat: Its slaughter, the sprinkling of its blood, the cleaning of its intestines and the burning of its fats on the altar, all of which are services that must be performed on Passover eve while it is still day. However, its roasting and the washing of its intestines, which need not be done by day, do not override Shabbat; rather, one waits until after Shabbat to perform these tasks. Carrying the Paschal lamb through a public domain does not override Shabbat. The Paschal offering consisted of either a lamb or a goat, sometimes quite young and unable to walk the entire way, so that it had to be carried on a person's shoulders. Similarly, bringing it from outside the Shabbat limit and cutting off its wart do not override Shabbat, as all these tasks could have been performed before Shabbat. A wart is considered a blemish that disqualifies the animal from being brought as an offering, but once the wart is removed, the animal is fit to be sacrificed on the altar. **Rabbi Eliezer says:** All of these procedures override Shabbat. **Rabbi Eliezer said:** Could this not be derived through an *a fortiori* inference? If slaughter, which is ordinarily forbidden on Shabbat as a biblically prohibited labor, nonetheless overrides Shabbat when performed for the sake of the Paschal lamb, then these activities, namely carrying the animal, bringing it from outside the Shabbat limit, and the like, which are prohibited due to rabbinic decree, should they not override Shabbat? **Rabbi Yehoshua said to him:** The law governing a Festival proves otherwise, for the Torah permitted on it acts that are normally prohibited as labor, such as slaughtering, cooking, and baking, and yet it is forbidden to do on it acts that are prohibited due to rabbinic decree. Thus, we cannot derive policy with regard to rabbinic prohibitions from the rules that govern Torah laws. **Rabbi Eliezer said to him:** What is this, Yehoshua? How can you suggest such a weak proof? What proof can be deduced from optional activities that would apply to a mitzva? How does the fact that rabbinic decrees remain in effect on a Festival with respect to optional activities prove that one is also forbidden to transgress a rabbinic decree in order to fulfill the mitzva of offering the Paschal lamb? **Rabbi Akiva responded and said** in defense of Rabbi Yehoshua's opinion: Sprinkling the purifying water of a red heifer upon someone who had contracted ritual impurity through contact with a corpse proves the matter, for it is done for the sake of a mitzva, in order to allow the person to offer the Paschal lamb, and it is prohibited only due to rabbinic decree, and nonetheless it does not override Shabbat, for the purification rite is not performed on the eve of Passover that falls on Shabbat. So, too, you should not be surprised about these activities, namely carrying the animal, bringing it from outside the Shabbat limit, and cutting off its wart, that although they are performed for the sake of a mitzva and they are prohibited only due to rabbinic decree, they do not override Shabbat. **Rabbi Eliezer said to him:** I do not accept this proof. With regard to this sprinkling itself, I infer that it, too, is permitted for the same reason: If slaughter, which is a

biblically prohibited labor, overrides Shabbat, is it not right that sprinkling the purifying water of a red heifer, which is prohibited only due to rabbinic decree, should override Shabbat? You cannot challenge me based on a premise with which I disagree. Rabbi Akiva said to Rabbi Eliezer: Or perhaps we can reverse the order of your argument and say the opposite: If, as we know by accepted tradition, sprinkling the purifying water on Shabbat, which is prohibited only due to rabbinic decree, does not override Shabbat, then with regard to slaughter, which is prohibited as a biblically prohibited labor, is it not right that it should not override Shabbat? Therefore, it should be prohibited to slaughter the Paschal lamb when the eve of Passover occurs on Shabbat. Rabbi Eliezer said to him: Akiva, how can you say this? You have thus uprooted what is written in the Torah: "Let the children of Israel offer the Paschal lamb in its appointed time" (Numbers 9: 2); the phrase "at its appointed time" indicates that the offering must be brought on that day, whether it is a weekday or Shabbat. Rabbi Akiva said to Rabbi Eliezer: My teacher, bring me an appointed time stated in the Torah for these tasks, namely, carrying the animal or bringing it from outside the Shabbat limits, like the appointed time stated with respect to slaughter. The Paschal lamb must be slaughtered on the fourteenth of Nisan, but there is no fixed time when the animal must be brought to the Temple, and it is therefore possible to transport it before Shabbat. Rabbi Akiva stated a principle: Any prohibited labor required for the offering of the sacrifice that can be performed on the eve of Shabbat does not override Shabbat; slaughter, which cannot be performed on the eve of Shabbat, overrides Shabbat. GEMARA: The Sages taught a *baraita* with regard to the basic *halakha* governing the eve of Passover that occurs on Shabbat: This law was forgotten by the sons of Beteira, who were the leaders of their generation. The fourteenth of Nisan once occurred on Shabbat, and they forgot and did not know whether the Paschal lamb overrides Shabbat or not. They said: Is there any person who knows whether the Paschal lamb overrides Shabbat or not? They said to them: There is a certain man in Jerusalem who came up from Babylonia, and Hillel the Babylonian is his name. At one point, he served the two most eminent scholars of the generation, Shemaya and Avtalyon, and he certainly knows whether the Paschal lamb overrides Shabbat or not. The sons of Beteira sent messengers and called for him. They said to him: Do you know whether the Paschal lamb overrides Shabbat or not? He said to them: Have we but one Paschal lamb during the year that overrides Shabbat? Do we not have many more than two hundred Paschal lambs, i.e., sacrifices, during the year that override Shabbat? They said to him: From where do you know this? He said to them: "Its appointed time" is stated with regard to the Paschal lamb and "its appointed time" is also stated with regard to the daily offering, for the verse says: "Command the children of Israel and say to them, My offering, the provision of My sacrifice made with fire, for a sweet savor to Me, shall you observe to offer Me at its appointed time" (Numbers 28: 2). From here we learn that the daily offering is brought even on Shabbat. Thus, the daily morning and afternoon offerings are brought on more than fifty *Shabbatot* over the course of the year, and two sheep are offered every Shabbat as additional offerings, for a total of more than two hundred sacrifices a year that override Shabbat. Just as the expression "its appointed time," which is stated with regard to the daily offering, indicates that it overrides Shabbat, so too "its appointed time," which is stated with regard to the Paschal lamb, indicates that it overrides Shabbat. And furthermore, it is an *a fortiori* inference: If the daily offering, the neglect of which is not punishable by *karet*, overrides Shabbat, is it not right that the Paschal lamb, the neglect of which is punishable by *karet*, should override Shabbat? After Hillel brought these proofs, they immediately seated him at the head and appointed him *Nasi* over them, and he expounded the laws of Passover that entire day. In the course of his teaching, he began rebuking them [*mekanteran*] them with words. He said to them: What caused this to happen to you, that I should come up from Babylonia and become *Nasi* over you? It was the laziness in you that you did not serve the two most eminent scholars of the generation living in Eretz Yisrael, Shemaya and Avtalyon. They said to Hillel: Our teacher, if one forgot and did not bring a knife on the eve of Shabbat and cannot slaughter his Paschal lamb, what is the law? Since he could have brought the knife before Shabbat, he cannot bring it on Shabbat; but what should he do in this situation? He said to them: I once heard this *halakha* from my teachers but I have forgotten it. But leave it to the Jewish people; if they are not prophets to whom God has revealed His secrets, they are the sons of prophets, and will certainly do the right thing on their own. The next day, on Shabbat that was the eve of Passover, one whose Paschal offering was a lamb took the knife and stuck it in its wool; and one whose Paschal offering was a goat, which does not have wool, stuck it between its horns. Hillel saw the incident and remembered the *halakha* that he had once learned and said: This is the tradition I received from the mouths of Shemaya and Avtalyon, meaning that this is in fact the proper course of action. This concludes the text of the *baraita* and the Gemara will begin to elucidate it.

הלכה: אילו דברים בפסח כול'. זו הלכה נעלמה מזקני בתייה. פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת. ולא היו יודעין אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: יש כאן בבלי אחד והלל שמו. ששימש את שמעיה ואבטליון. יודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. איפשר שיש ממנו תוחלת. שלחו וקראו לו. אמרו לו: שמעת מימד? כשחל ארבעה עשרה להיות בשבת. אם דוחה את השבת אם לאו. אמר להן. וכי אין לנו אלא פסח אחד בלבד דוחה את השבת בכל שנה. והלא כמה פסחים ידחו את השבת בכל שנה. אית תנאי תני. מאה. אית תנאי תני. מאות. אית תנאי תני. שלש מאות. מאן דאמר. מאתים. תמידין ומוספי שבתות. מאן דאמר. שלש מאות. תמידין ומוספי שבתות שלמים טובים ושלראשי חדשים ושלמועדות. אמרו לו. כבר אמרנו שיש ממך תוחלת. התחיל דורש להן מהקש ומשל וחומר ומגזירה שוה. מהקש. הואיל ותמיד קרבן ציבור ופסח קרבן ציבור. מה תמיד קרבן ציבור ודוחה [שבת]. אף פסח קרבן ציבור דוחה את השבת. משל וחומר. מה אם תמיד שאין חיובין על עשייתו כרת דוחה את השבת. פסח שחיבין על עשייתו כרת אינו דין שידיחה את השבת. מגזירה שוה. נאמר בתמיד במועדו ונאמר בפסח במועדו: מה תמיד שנאמר בו במועדו דוחה את השבת. אף פסח שנאמר בו במועדו דוחה את השבת. אמרו לו. כבר אמרנו אם יש תוחלת מבבלי. הקיש שאמרת יש לו תשובה. לא. אם אמרת בתמיד שכן יש לו קיעצה. תאמר בפסח שאין לו קיעצה. קל וחומר שאמרת יש לו תשובה. לא. אם אמרת בתמיד שהוא קדש קדשים. תאמר בפסח שהוא קדש קלים. גזירה שוה שאמרת. שאין אדם דן גזירה שוה מעצמו. רבי יוסי בירבי בון אמר בשם רבי אבהו בר כהמל. אם בא אדם לדון אחר גזירה שוה [מעצמו] עושה את השרץ טמא באהל. ואת הנה מעצמו בקדשה. דד דרש. בגד עור בגד עור לגזירה שוה. כך אם יהיה השרץ בקדו שלאדם אפילו טובל במי שילוח או במי בראשית אין לו טהרה עולמית. השליכו מיזו מיד הוא טהור. רבי יוסה בירבי בון בשם רבי בא בר ממל. אדם דן גזירה שוה לקיים תלמודו. ואין אדם דן גזירה שוה לבטל תלמודו. רבי יוסי בירבי בון בשם רבי בא בר ממל. אדם דן קל

וְחוֹמֶר לַעֲצֹמוֹ וְאִין אֲדָם דְּוִזְיָה שְׁנָה לַעֲצֹמוֹ. לְפִיכָד מְשִׁיבִין מְקַל וְחוֹמֶר וְאִין מְשִׁיבִין מְגִזְיָה שְׁנָה. אָף עַל פִּי שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ לָהּ כָּל הַיּוֹם לֹא קִיבְלוּ מִמֶּנּוּ עַד שְׁאַמֵּר לָהּ. כְּבֹא עָלֵי כֹן שְׁמַעְתִּי מְשִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלִיוֹן. כִּינֹן שְׁשָׁמְעוּ מִמֶּנּוּ כֹן עֲמִדוֹ וּמִינֹן אוֹתוֹ נִשְׂיָא עֲלֵיהּ. כִּינֹן שְׁמִינֹן אוֹתוֹ נִשְׂיָא עֲלֵיהּ הִתְחִיל מִקְנִתָּרָן בְּדִבְרִים וְאוֹמֵר. מִי גֵרָם לָכֶם לְצָרָד לְבָבְלִי הַזֶּה. לֹא עַל שְׁלֵא שְׁיִמְשָׁתֶּם לִשְׁנֵי גְדוּלֵי עוֹלָם לְשִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלִיוֹן שְׁהִי יוֹשֵׁבִין אֲצִלְכֶם. כִּינֹן שְׁקִנְתָּרָן בְּדִבְרִים נְעֻלְמָה הִלְכָה מִמֶּנּוּ. אֲמָרוּ לוֹ. מַה לַּעֲשׂוֹת לָעֵם וְלֹא הִבִּיאוּ סְבִינְיָהּ. אָמַר לָהּ. הִלְכָה זֹו שְׁמַעְתִּי וְשִׁכַּחְתִּי. אֲלֵא הִנֵּיחוּ לִישְׂרָאֵל אִם אֵינֶן נְבִיאִים בְּגִי נְבִיאִים הֵן. מִיָּד כְּלָמֵי שְׁהִיָּה פִּסְחוּ טִלְהָ הִנֵּה תוֹחֲבָה בְּגִינְתוֹ. גְּדִי הִנֵּה קוֹשְׁרוֹ בֵּין קוֹרְנִי. נִמְצָאוּ פִּסְחִיָּהּ מְבִיָּאִין סְבִינְיָהּ עִמָּהּ. כִּינֹן שְׁרָאָה אֶת הַמַּעֲשֶׂה נִזְכָּר אֶת הַהִלְכָה. אָמַר. כִּד שְׁמַעְתִּי מִפִּי שְׁמַעְתִּיָּה וְאַבְטָלִיוֹן. רְבִי זְעִירָה בָּשָׁם רְבִי אֶלְעָזָר. כְּלִיתוֹרָה שְׁאִין לָהּ בִּית אֵב אֵינָה תוֹרָה. תִּמְנֹן תִּנְיָנֹן. רָכַב עָלֶיהָ. נִשְׁעַן עָלֶיהָ. נִתְּלָה בְּזִנְבָהּ. עֶבֶר בָּהּ אֶת הַנֶּהָר. קִיפֵּל עָלֶיהָ אֶת הַמוֹסִירָה. נִתְּנָה טִלְיָתוֹ עָלֶיהָ. פְּסוּלָה. [אֲבָל קוֹשְׁרָה בְּמוֹסְרָה. עֲשֶׂה לָהּ סִנְדָּל בְּשָׁבִיל שְׁלֵא תִחְלִיק. פִּרְס טִלְיָתוֹ עָלֶיהָ מִפִּי הַזְבוּבִין. כְּשֶׁרָה. זֶה הַכֵּל. כֹּל שֶׁהוּא לְצִרְכָּה כְּשֶׁרָה. לְצוּרָד אַחֵר פְּסוּלָה:] הִדָּא יִלְפָה מִן הַהִיא וְהַהִיא יִלְפָה מִן הַדָּא. הִדָּא יִלְפָה מִן הַהִיא. שְׁאֵם תִּלְכָּה בָּהּ סְבִין לְשׁוֹחֲטָה כְּשִׁירָה. וְהַהִיא יִלְפָה מִן הַדָּא. שְׁכַלְעִבּוּדָה שְׁהִיא לְשֵׁם קִדְשִׁים אֵינָה עֲבוּדָה. וְנִתְּרִי לָהּ עַל יְדֵי חוֹלָה. אֲלֵא כְּרַבִּי אִימִי. וְאֶפִּילוּ תִימֵר כְּרַבִּי סִימוֹן. כְּשֵׁם שְׁנְעֻלְמָה זֹו כִּד נְעֻלְמָה זֹו. אָמַר רְבִי אֲבוּן. וְהֵלֵא [אִין] אֵיפְשָׁר לִשְׁנֵי שְׁבוּעוֹת שְׁלֵא חַל אֲרַבְעָה עֶשֶׂר לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת. וְלָמָּה נְעֻלְמָה הִלְכָה מִיָּהּ. כְּדִי לִיתֵּן גְּדוּלָה לְהֵלֵל.

Jerusalem Talmud Pesachim 6:1-2-6

HALAKHAH: “The following items about the *Pesah*,” etc. This question left the Elders of Bathyra at a loss. Once the Fourteenth fell on the Sabbath and they did not know whether *Pesah* pushes aside the Sabbath or not. They said, we have here a Babylonian who served Shemaya and Avtalion and knows whether *Pesah* pushes aside the Sabbath or not. It is possible that there be hope from him. They sent and called him. He said to him, did you ever hear, if the Fourteenth falls on the Sabbath, whether *Pesah* pushes aside the Sabbath or not? He told them, do we have only one *Pesah* which pushes aside the Sabbath every year? Are there not many *Pesahim* which push aside the Sabbath every year? There are Tannaim who state: 100. There are Tannaim who state: 200. There are Tannaim who state: 300. He who says 100, the daily sacrifices of the Sabbath. He who says 200, the daily and additional sacrifices of the Sabbath. He who says 300, the daily and additional sacrifices of the Sabbath, and of holidays, and of New Moons, and of semi-holidays. They told him, already we said, there is hope from you. He started to explain to them by analogy, by an argument *de minore ad majus*, and by equal cut. By analogy: The daily sacrifice is a public offering and *Pesah* is a public offering. Since the daily sacrifice as a public offering pushes aside the Sabbath, also *Pesah* as a public offering pushes aside the Sabbath. By an argument *de minore ad majus*. Since the daily sacrifice, whose action is not subject to extirpation, pushes aside the Sabbath, it is only logical that *Pesah*, whose action is subject to extirpation, push aside the Sabbath. By equal cut. It is said about the daily sacrifice, *at its fixed time*, and it is said about *Pesah*, *at its fixed time*. They said to him, we already said, is there hope from a Babylonian? The analogy which you proposed can be answered. No, if you said this about daily sacrifices which are fixed in number, what can you infer for *Pesah* which is not fixed in number? The argument *de minore ad majus* which you proposed can be answered. No, if you said this about daily sacrifices which are most holy, what can you infer for *Pesah* which is a simple sacrifice? Concerning the equal cut which you proposed, nobody can introduce an equal cut by himself. Rabbi Yose ben Rabbi Abun said in the name of Rabbi Abba bar Mamal: If a person could construct an equal cut by himself, he could make a creeping animal causing impurity in a tent and a corpse causing impurity in the volume of a lentil, by explaining *textile, leather; textile, leather*. So if a creeping animal is in a person’s hand, even if he immerses himself in the waters of the Siloam, or in waters of a primeval ocean, he never can achieve purity. If he throws it away, immediately he becomes pure. Rabbi Yose ben Rabbi Abun in the name of Rabbi Abba bar Mamal: A person may use an equal cut to confirm what he has learned; nobody may use an equal cut to invalidate what he has learned. Rabbi Yose ben Rabbi Abun in the name of Rabbi Abba bar Mamal: A person may argue *de minore ad majus* by himself; a person may not argue an equal cut by himself. Therefore one can contradict an argument *de minore ad majus*; one cannot contradict an equal cut. Even though he was sitting and explaining the entire day they did not accept it from him until he said, it should come over me, so I heard from Shemaya and Avtalion. When they heard this from him, they rose and appointed him Patriarch over them. After they had appointed him Patriarch over them, he started to goad them with words, and said: What caused you to need this Babylonian? Not that you did not serve the two greats of the world, Shemaya and Avtalion? When he started to goad them with words, practice disappeared from him. They said to him: What to do with people who did not bring their knives with them? He told them, I was informed of the practice, but I forgot. But let Israel act; if they are not prophets they are descendants of prophets. Then everybody whose Passover sacrifice was a lamb stuck them in its fleece, for a kid goat he bound them to its horns; it turned out that the Passover sacrifices brought their knives with them. When he saw the action he remembered the practice. He told them, this is what I heard from Shemaya and Avtalion. Rabbi Ze’ira in the name of Rabbi Eleazar. Any teaching which has no pedigree is no teaching. There, we have stated: “If he rode on it, leaned on it, hung on it, used it to cross a river, folded the bridle on it, put his toga on it, it is disqualified. [But if he tied it with the bridle, made it a shoe lest it slip, put his toga on it because of flies, it is qualified. This is the principle: Anything for its needs, it is qualified. For any other need, it is disqualified.]” This learns from that and that learns from this. This learns from that that if he hung on it a knife to slaughter it it remains qualified. That learns from this, that any action which is done for *sancta* is not work. Why did they not allow it to them by means of walls of people? It must follow Rabbi Immi. Even if you are saying following Rabbi Simon, just as they could not remember this so they did not remember that. Rabbi Abun said, but it is impossible that in two Sabbatical periods there should be no 14th which falls on the Sabbath! How could they not have remembered? To confer greatness on Hillel.

וגו' ושנים זיתים עליה יצהר אמר רבי יצחק אלו ת"ח שבא"י שנוחין זה לזה בהלכה כשמן זית ושנים זיתים עליה אלו ת"ח שבבבל שמרורין זה לזה בהלכה כזית

Sanhedrin 24a:12-13

This demonstrates what **Rabbi Oshaya says: What is the meaning of that which is written: "And I took for myself two staves; the one I called Graciousness, and the other I called Binders"** (Zechariah 11:7)? **"Graciousness"**; these are the **Torah scholars in Eretz Yisrael, who are gracious to one another in discussions of *halakha***. They treat each other with honor and love, as demonstrated in the statements of Reish Lakish and Rabbi Yehuda HaNasi. **"Binders [*hovelim*]"**; these are the **Torah scholars in Babylonia, who injure [*shemehabbelim*] each other in discussions of *halakha***, i.e., they speak harshly to each other when they disagree. Similarly, it is stated: **"Then he said to me: These are the two anointed ones, that stand by the Lord of the whole earth"** (Zechariah 4: 14), and it is stated: **"And two olive trees by it, one upon the right side of the bowl, and the other upon its left side"** (Zechariah 4: 3). With regard to the expression **"anointed ones,"**

Rabbi Yitzhak says: These are the Torah scholars in Eretz Yisrael, who are pleasant to each other in discussions of *halakha* like olive oil, which is not bitter. The verse "and two olive trees by it" should be interpreted as follows: These are the Torah scholars in Babylonia, who are bitter to each other in discussions of *halakha* like an olive.

5. ברכות כ"ח ב:ד'-ה'

גמ' תנו רבנן: בכניסתו מהו אומר: "יהי רצון מלפניך ה' אלהי שלא יארע דבר תקלה על ידי, ולא אפשל בדבר הלכה, וישמחו בי חברי, ולא אומר על טמא טהור, ולא על טהור טמא. ולא יפשו חברי בדבר הלכה, ואשמח בהם". ביציאתו מהו אומר: "מודה אני לפניך ה' אלהי ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. שאני משפם, והם משפמים. אני משפם לדברי תורה, והם משפמים לדברים בטלים. אני עמל והם עמלים. אני עמל ומקבל שכר, והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אני רץ והם רצים. אני רץ לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת".

Berakhot 28b:4-5

GEMARA: The Sages taught in a *baraita* the complete formula of Rabbi Nehunya ben Hakana's prayer: Upon his entrance, what does he say? May it be Your will, Lord my God, that no mishap in determining the *halakha* transpires caused by me, and that I not fail in any matter of *halakha*, and that my colleagues, who together with me engage in clarifying the *halakha*, will rejoice in me. He specified: And that I will neither declare pure that which is impure, nor declare impure that which is pure and that my colleagues will not fail in any matter of *halakha*, and that I will rejoice in them. Upon his exit, what did he say? I give thanks before You, Lord my God, that You have placed my lot among those who sit in the study hall, and that you have not given me my portion among those who sit idly on street corners. I rise early, and they rise early. I rise early to pursue matters of Torah, and they rise early to pursue frivolous matters. I toil and they toil. I toil and receive a reward, and they toil and do not receive a reward. I run and they run. I run to the life of the World-to-Come and they run to the pit of destruction.

6. תלמוד ירושלמי ברכות ד':ב':ב'

הלכה: בכניסתו מהו אומר יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שלא אקפיד כנגד חברי ולא חברי יקפידו כנגדי. שלא נטמא את הטהור ולא נטהר את הטמא. שלא נאסור את המותר ולא נתיר את האסור. ונמצאתי מתבייש לעולם הזה ולעולם הבא. וביציאתו מהו אומר מודה אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שנתת חלקי מיושבי בית המדרש ובתי כנסיות ולא נתת חלקי בבתי תרסיות ובבתי קרקסיות שאני עמל והן עמלן. אני שוקד והן שוקדין. אני עמל לירש גן עדן. והן עמלן לבאר שחת שנקמר כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת.

Jerusalem Talmud Berakhot 4:2:2

HALAKHAH: What does he say when he enters? May it be Your pleasure, o Eternal, my God and God of my fathers, that I should not be offended by my colleagues and my colleagues should not be offended by me; that we should not declare impure that which is pure, nor declare pure what is impure; that we should not forbid that which is permitted, nor permit what is forbidden and I would be ashamed in this world and the world to come. What does he say when he leaves? I thank You, o Eternal, my God and God of my fathers, that You ordained my lot with those who sit in the house of study and in synagogues and You did not ordain my lot in theaters and circuses. For I toil and they toil, I am diligent and they are diligent. I toil to inherit the Garden of Eden, but they toil for the pit of destruction as it is said (*Ps. 16: 10*): "Certainly, You will not abandon my soul to the pit, You will not let Your pious ones see destruction."

7. תלמוד ירושלמי תענית ד':ב':י"ג

אמר רבי לוי מגילת יוחסין מצאו בירושלם וכתוב בה. הלל מן דוד. בן צפן מן דאסף. בן ציצית הקסת מן דאבגר. בן קוביסין מן דאחאב. בן כלבא שבוש מן דכלב. רבי ינאי מן דעלי מן יהודה מן ציפורין. רבי חייה רבה מבני שפטיה בן אבוטל. רבי יוסי בירבי הלפתא מבני יונגב בן רב. רבי נחמיה מן נחמיה התרשטא.

Jerusalem Talmud Taanit 4:2:13

Rebbi Levi said, they found a genealogical scroll in Jerusalem and in it was written: Hillel from David, Ben Yaşaf from Asaph, Ben Şişit Hakkeset from Abner, Ben Qubisin from Ahab, Ben Kalba Savua' from Kaleb, Rebbi Yannai from Eli, Men Yehudah from Sepphoris, the Elder Rebbi Hiyya from the sons of Shephatya ben Abutal, Rebbi Yose ben Rebbi Halaphta from the sons of Yonadav ben Rekhav, Rebbi Nehemiah from Nehemiah the governor.